

Kazanmak

– yolcu9901 · 16 Mayıs 2020

Hangi yaşta olursa olsun, hayatına yön arayan her insanın ufkunda gözüyle görebildiği, aklıyla kavrayabildiği hedefi ya da hedefleri olacaktır, olmalıdır. Ve bu hedefe varmak için de her çabayı gösterecektir, göstermelidir. Çünkü öncelikle kendi yaşamınızı anlamlı kılmamanın, sonra da yakın çevrenizin, giderek tüm toplumun ve hayatın bir parçası olmanızın sihirli yolu budur.

Mevlânâ (1207- 1273 Afganistan, Fars, İslam âlimi) “yaşamayı öğrendim. Doğumun, hayatın bitmeye başladığı an olduğunu, aradaki bölümün, ölümden çalınan zaman olduğunu öğrendim” derken

Montaigne (1533- 1592 Fransa, yazar) ise “Doğumla ölüm başlar, son günümüz ilkinin sonucudur.”der.

Titus Lucretius (MÖ 95- 55 Roma, şair, filozof) dizelerinde;

”İnsanlar yaşatarak yaşar / Ve hayat meşalesini, birbirine devreder koşucular gibi” diyor.

Bu anlamlı sözleri nasıl okumalıyız? Bana göre insan ömrünün çokta uzun olmadığını ve zamanın bizlerden bağımsız akıp gittiğini anlamalıyız, yapmak istediğimiz her ne ise ertelememiz gerektiğini kavrayıp, varmak istediğimiz hedefe odaklanmalıyız.

Mevlana; “zamanla yarışılmayacağını, zamanla barışılacağını, zamanla öğrendim” diyor.

Yaşam, yarış değil hedefe varıştır. Zamanla yarışmak sadece sizi yorar. Zamanı kendi akışına bırakarak, kendi kulvarınızda yolunuza devam ediniz. Bırakın başkaları birbiriyle yarışsın. Siz, kendinizle yarışmalı ve her dönemeçte kendinizi aşmalısınız.

“Başarı yolunda en büyük engel, insanın kendisidir. Kendisini aşan insan her engeli aşar.”

Örneğin; dün çözemediğiniz bir soruyu ya da sorunu bu gün çözebiliyorsanız, bu gün dünden ilerdesiniz, yani kendinizi aşmışsınız demektir.

Örnekler çoğaltılabilir ama anlamak isteyene bu kadarı yeter diyerek, konuya dönmek istiyorum.

Hayat, inişli yokuşlu, keskin virajlar ve engellerle doludur. Karşınıza çıkan engelleri aşıp tuzakları boşa çıkarmak için, bilginizi, birikiminizi, aklınızı, yüreğinizi ve emeğinizi ortaya koymalısınız.

Akarsuyun hedefi denize ulaşmaktır. Aşamadığı engellerin çevresinden dolandığını görmelisiniz.

Aminaye tabirle, burnunuzun dikine gitmemelisiniz

Gerektiğinde su gibi esnek olmayı ve aşmayacağınız engellerin çevresinden dolanmayı da kabullenmelisiniz

“Hayat, engelli bir koşuysa, ömür engelleri aşma sürecidir. Önündeki engeli aşamayanın, sonraki engeli görme şansı yoktur.”

Ömür dediğimiz zaman aralığını, biz belirleyemeyiz ama ortalama bir ömrün, öğrenmek ve öğrendiğimiz bilgi ve becerilerimizi, ulaşmak istediğimiz hedeflerimiz için en iyi bir şekilde kullanmak durumunda, olduğumuzu biliriz, bilmeliyiz.

Öğrenme ailede başlar, okulda devam eder. Seçme sınavlarıyla da edindiğiniz bilgiler ölçülür. Bu süreç sizin eğitim sürecinizdir. Bu süreç ortalama bir ömrün yaklaşık üçte biri kadardır. Varsayalım eğitiminiz tamamladınız. Artık hayatın içindesiniz. Edindiğiniz bilgilerden çıkarsamalar yapmak, sınavı

yanılgılarınızı görmek, kendi yolunuzu açmak durumundasınız. Bu süreçte de öğrenmeye devam edersiniz. Öğrenmenin “beşikten mezara kadar” olduğunu, zamanla anlarsınız.

Bana göre insan, yeryüzünde akıllıyla, ferasetiyle öğrendiklerinden çıkarsama yapma özelliğiyle kazanmak üzerine kurgulanmış tek canlıdır. Ondan sebep yenilgilerini bile kazanca dönüştürebilir.

Diyelim ki: üniversite seçme sınavındasınız ve istediğiniz üniversitenin, istediğiniz bölümünü kazanamadınız. Aslında bu bir kayıp değil, kendinizi sorgulama, bilgilerinizi tazeleme sürecidir. Evet, sadece bir yıl zaman kaybettiniz. Eğer kazanmak kararlılığıyla değerlendirebildinizse bu bir yılı, sınav engelini aştınız demektir.

Diyelim ki: ticaret hayatına atıldınız, zarar ettiniz ve elinizdeki paranın bir kısmını kaybettiniz. Bu kayıp mıdır gerçekten. Evet, paradan kaybınız var ama para ile satın alamayacağınız bir dolu deneyim kazandınız. Bu kazandığınız deneyimleriniz sizin yolunuzu açacak, kaybettiklerinizi fazlasıyla alacaksınız

Diyelim ki çiftçi olmaya karar verdiniz, babanızdan kalan ya da kiraladığınız toprağı ekip, biçiyorsunuz. Toprak cömerttir. Arada bir doğal afetler dışında pek kaybınız olmaz. Doğa, afet dolayısı ile aldıklarını misliyle tekrar verir.

Örnekleri çoğaltabiliriz ama bu kadarının da yeterli olduğunu düşünüyorum.

“Kaybetme cesareti olmayanın kazanma şansı hiç yoktur.”

Buraya kadar aldığı eğitimi, edindiği deneyimleri değerlendirerek, kendi hedeflerine koşanlardan yani, kendi işini kendisi kurmak isteyenlerden söz ettik.

Bunların dışında kalan, (İşsizler, vasıfsız işçiler, kalifiye işçiler ve memurlar) emeklerinden başka pazarlayacak şeyleri olmayan, emekçilere gelince... İşverenenden, görece farklı maaşlar alsalar da ne uzarlar ne de kısalırlar.

Bunların ufuklarında büyük hayaller yoktur. Hayalleri çok önceden çalınmış insanlardır. Maaşını alıp borçlarını ödemek, artırılabilseler ilerde bir ev, bir de araba alabilmek. Varmak istedikleri hedef bu kadar. Birçoğu bu kadarlık bir hedefe bile ulaşamaz. İş güvenceleri de yoktur. Her an işini kaybetme korkusunu boyunlarında taşırlar. Krizler ilk bunların ocağına düşer. Bu insanlar, kapitalizmin kurbanları, kapitalistlerin ücretli köleleridir.

Sözde sendikaları vardır ama onların da çoğu işverenin kuklası, sarı sendikalarıdır.

İşte, bu ağır koşullarda her zaman kaybedenler bu insanlardır. Bunların kurtuluşu ayrı bir çalışmanın konusu diyerek, yazımı şöyle sonlandırmak istiyorum.

“Cesaret, kaybetme korkusunu yenmektir.”

-----Tahir Eker 16.5.2020